

نوحہ

ایچ توڑ کے نہ جاویں صغراً دا مان اکبر
تیرے بغیر لگنا خالی جہان اکبر

بابے توں لے اجازت میں کول تیرے آواں
بیمار بھین تیری دے سی تینوں دعاواں
تیرے بعد میرا جینا نہیں اے آسان اکبر

جس دن دا توں گیا اے کرب و بلا دے پاسے
میں بال بال دیوے رکھنی آں تیری راہ تے
قداں تے مل کے رواں تیرے نشان اکبر

ہم شکلِ فاطمہ تے احسان اک چٹھاوے
عباسؑ باوفا نوں مینوں لین لئی کلاوے
دکھڑے دچھوڑیاں دے ڈاڈا روان اکبر

دادی دا واسطہ ای وطن تے ویر آجا
اک واری مینوں اپنی سوہنی شکل دکھا جا
بیمار دیاں سانواں کتھے رُک نہ جان اکبر

اک واری دیکھ آکے توں لیٹی ماں دا لعل اے
 صغرا دے ہو گئے نے ویرن سفید وال اے
 صدمے نے کمر میری کیلتی کمان اکبر

ستویں نوں آن والا وعدہ نہ توں نبھایا
 مجبوری کیڑی بن گئی مینوں لین کیوں نہیں آیا
 دہلیز تے کھڑی آں چا کے قرآن اکبر

ست سالوں دی میں زہرا خالی گھراں بچ روواں
 آہٹ کوئی سنا تے راہواں بچ جا کھلوواں
 کرب و بلا چوں کوئی خبراں نہ آن اکبر

بالاں نوں میں کھڈا ساں وچ خیمیاں دے جا کے
 اصغر نوں لوری دے ساں میں گود وچ اٹھا کے
 بھپھیاں نوں آکھ چھیتی مینوں بلان اکبر

توقیر سین آکھے کر کے بھرا دا ماتم
 گیا مینوں مار ویرن تیرے وچھوڑے دا غم
 بھیناں نوں کلیاں چھڈ کے نہ ویر جان اکبر